

Εισαφ. Αρωδώνη

Οι Αλυσίδες

1992, Αθήνα-Γαίτηνα
Εισαφ. Θ. Γραμματάρη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

(Οδηγίες για κείνους πού θάν τά ζωντανέφουνε στή σκηνή).

Ο ΔΗΜΟΣ ΣΤΡΩΤΟΣ: Σαράντα περίπου χρονώνε. Καλοκαμωμένος. Σοβαρός μά γλυκομίλητος. Τό ντύσιμό του άπλό. Γκρίζα φορεσιά και ίδιο χρώμα ρεπούμπλικά.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ: Ίσαμε πενήντα χρονώνε. Όψη και ντύσιμο νοικοκυρίστικα. Ξουρισμένος, με ψαρρό μουστάκι. Πάντα γελαστός και μαζωμένος, και μάλιστα σά μιλάει με τή γυναίκα του.

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: 52-55 χρονώνε. Ντυμένος πλούσια και τής ώρας πάντα. Ρεντιγκότα μαύρη χρυσή καδένα στό γέλεκο. Λίγα γενάκια ψαρρά και μικρή φαλάκρα στήν κορφή. Λιγώνεται σέ όλους σά μιλάει, περισσότερο σάν είναι μπροστά ή γυναίκα του.

Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Έξηντάρης στριμένος, με όψη κάπως άρρωστική. Ξουρισμένος. Τό ντύσιμό του άμελημένο. Τίποτα δέν τού άρέσει, ούτε ό ίδιος ό έαυτός του. Ότα μιλάει, λέει τά λόγια του άργά, κοφτά ξεροθήχοντας στό άναμεταξύ. (Ο κ. Π. Δελαγιάννης μās τόν παρουσίασε στό θέατρο άπαράλλαχτο Σιμόπουλο).

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Λιμοκοντόρος. Τριάντα χρονώνε. Ντύσιμο ξιπασμένο. Ξουρισμένος, τό μουστάκι του άλά Κάϊζερ. Όχι τόσο συμπαθητικά ή φυσιογνωμία του. Μιλάει πάντα με στόμφο και δίνει ρητορικό τόνο και στίς άπλούστερες κουβέντες του. Κουβε-ντιάζοντας χερονομεί κι άλλάζει κάθε λίγο και θέση.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Έβδοσι πάνου κάτω χρονώνε. Ξαθά μαλλιά, χτενισμένα άλά Κλεό. Τό ντύσιμό της άπλό μά με χάρη. Τά μυσείδια της συμπαθητικά, μά πού νάν τή δείχνουν κόρη με θέληση και με άποφασιστικότητα. Σάν κουβεντιάζει με τή μητέρα της, στό πρώτο μέρος γελαστή, στό τρίτο μελαχολικιά.

Η ΡΩΞΑΝΗ: Τριανταπέντε χρονώνε, μά πού φαίνεται νεώτερη. Χτένισμα και ντύσιμο σφάνταχτερά και κοκεταρίστικα. Κάπια χαρακτηριστικά έλαφρότη στίς κουβέντες και στά φερσίματά της.

*δεν είναι
άνθρωπος*
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Ίσαμε σαρανταπέντε περίπου χρονώνε. Σοβαρή όψη και σοβαρό ντύσιμο, σκούρο χρώμα, έχι μαύρο. Ή κουβέντα της βαριά και τα φερσίματά της τό ίδιο. Δείχνει σά νά τρώγεται με τά ρούχα της.

ψυχή, νά μου δίνει κουράγιο στό σκληρό τόν άγώνα. Λίγον ήλιο θέλω. Γιατί μου τόν άρνούσαστε;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, λυπημένα και χαμηλά: Πατέρα μου!...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ: Λίγη καλοσύνη. Σās τή διακονεύω τόσα χρόνια τώρα. Έλεείστε με!

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ, κοροδεφτικά: 'Ο Θεός νά σ' έλεήσει, χριστιανέ μου.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, στον ίδιο τόνο: Φτωχέ πατέρα!...

(Άλλη πάψη).

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ: Θά βγώ έξω.

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: "Ωρα σου καλή. Άμα μέ συχίσεις, τόχεις πιά στερέοτυπο τό θά βγώ έξω.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ: Πρέπει νά περάσω κι από τό ταμείο πρί βραδιάσει νά πάρω τή σύνταξή μου. (Πάει νά πάρει τό καπέλλο του από τό άκρινό τράπεζι). "Ακούσε, Άστρούλα. Άμα έρθει ό κ. Στρωτός και ζητήσει τόν έκλογικό του λόγο του, τονé δίνεις. Τά χερόγραφα τάχω δώ πάνω. Νά τα!

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Καλά, πατέρα.

('Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ φεύγει ή ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ κουνάει τό κεφάλι και δέ μιλάει ή ΑΣΤΡΟΥΛΑ παγαίνει κατά τό τριπόδι).

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ, πιάνοντας πάλι τίς κάλτσες και μπαλώνοντας: Έχεις ταλέντο εσύ... Θά γίνεις περίφημη ζουγράφισσα... Τό λέει κι ό κ. Στρωτός... Νά δούμε τώρα τί θά πει και για τόν Κωστή μας! Έχει, μαθές, κι αυτός ταλέντο για υπάλληλος;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, παγαίνοντας σιμά της: Σέ πειράζει πού ζουγραφίζω, μητέρα;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Μέ πειράζει πού ό πατέρας σου μουρλάθηκε και δέν ξέρει τί κάνει..

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: 'Ο πατέρας;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Άμ' είναι κατάσταση αυτή; Νά μή θέλει νά μιλήσει στό Στρωτό για τό παιδί του;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Μά πώς νάν του τό πει; 'Ο κ. Δήμος έχει άλλες άρχές.

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Νάν τίς βράσω. Γι' αυτό δέν μπορεί νά βγει και βουλευτής. (Κοροδεφτικά). Μέ τήν αλήθεια και για τήν αλήθεια! Τί θά πει αυτό; Κολοκύθια... Άέρας... Πφ! σκόνη...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Θάρθει όμως μέρα πού αυτό θά πει πολλά... "Όταν ξυπνήσει ο λαός...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: ...κι όταν φοφήσουμε μεϊς! 'Ο λαός θέλει ψωμί, δέ χορταίνει μέ λόγια. Έργα! Έργα!.. Μέ τήν αλήθεια και για τήν αλήθεια...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, ήσυχα ήσυχα: Ναι, μέ τήν αλήθεια οάγωνιστούμε και για τήν αλήθεια θά δουλέψουμε...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: ... και δέ θά βγούμε βουλευτάδες! Έτσι δέν είναι; Άς πει κι αυτός ό,τι λένε κ' οι άλλοι, μέ τό Ρουσφέτι θάγωνιστούμε και για τό Ρουσφέτι θά δουλέψουμε, κι' άς μέ βλαστημάει ύστερα... Βλέπεις; ζημιώνονται οι άλλοι πού κι ά δέν τό λένε, τό κάνουνε...

(Μπαίνει ό ΣΤΡΩΤΟΣ).

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Αί, κυρά Στρατίδαινα, μπαλολογάς; Γεια σου, Άστρούλα...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Καλωσόρισες. Ίσια ίσια τήν κουβέντα σου είχαμε.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, γελαστά: Χμ! Για κακό πάντα..

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Ά, μπά! 'Ο Θεός νά φυλάξει! Νά, κάτι θέλει νά σου ζητήσει ή Άστρούλα...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, απορώντας: Έγώ;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Ναι, κάτι θέλει νά σου ζητήσει ή Άστρούλα για τόν άδερφό της και της έλεγα, τώρα πού θάρθει ό κύρ Δήμος,

θά πεταχτώ εγώ μιά στιγμή στῆς κυρά Θύμμαινας πούχει ἄρρωστο τό παιδί της καί τά λέτε σεις μέ τήν ἡσυχία σας. Ἔφυγα κιόλας.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Αἶ, στάσου. Ἔτσι γλήγορα; Ὁ Στρατίδης πούναι;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ: Τώρα ὅπου κι ἀνί εἶναι ἔφτασε. Πάω λοιπόν ἐγώ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Στό καλό! Νά, καί κάτι νάν τό δώσεις τῆς κυρά Θύμμαινας, νά πάρει κἀνά κοτόπουλο γιά τό παιδί της. Νά μήν τῆς πείς ὅμως πώς τῆς τό στέλνω ἐγώ... Θά θυμώσω! (Τῆς βάζει κάτι στο χέρι. Ἡ Στρατίδαινα φεύγει).

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, ξαπλώνεται στόν καναπέ κι ἀνάβει πούρο. Ἡ Ἀστρούλα κάθεται σιμά στό τραπέζι καί ξεφυλλίζει κάποιο βιβλίο: Ν' ἀκούσουμε λοιπόν τή χάρη...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Μιά χάρη πού θά σᾶς παρακαλέσω νά μή μου τήν κάμετε...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Χωρατεύεις;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Σοβαρά μιλάω, σοβαρώτατα.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Μπᾶ! Σοβαρώτατα: Νά τήν ἀκούσουμε λοιπόν καί μεις σοβαρώτατα... (Γελαστά). Ἐμπρός, κούράγιο!..

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Ἡ μητέρα... ξέρετε... ἡ μητέρα... τρώγεται μέρες τώρα τόν πατέρα νά σᾶς ζητήσει νά διορίσετε τόν ἀδερφό μου σέ καμιά δημόσια θέση... νά, μιά θέση τεμπελίδικη πού νά παίρνει μιστό καί νά μή δουλεύει... Γιατ' εἶναι τεμπέλης ὁ ἀδερφός μου, ἐγωϊστής, ἀφιλότιμος... Δέ μοιάζει τοῦ πατέρα μου ὁ ἀδερφός μου... Κι ὁ πατέρας δέ θέλει νά σᾶς τό πει κ' ἡ μητέρα τονέ γκρινιάζει ἀδιάκοπα, τονέ συχίζει τόν ἄμοιρο...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σοβαρά: Θέση δημόσια;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Ναί; θέση δημόσια... Καί νάν τό πούμε σέ λόγου σου... Καί νά ζητήσουμε ἀπό λόγου σου τέτια ἄτιμη πράξη... Δέν εἶναι στά καλά της ἡ μητέρα μου, δέν ξέρει τί κάνει...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Ἡ μητέρα σου εἶναι ἀπλή γυναίκα, εἶναι καί μητέρα. Σά μητέρα λοιπόν σκέφτεται καί σά μητέρα μιλάει...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Μά τοῦ λόγου σας δέ θάν τό κάμετε αὐτό, δέν πρέπει νάν τό κάμετε. Πρέπει νά μάθει νά δουλεύει πρώτα ὁ ἀδερφός μου, νά φάσει τούς καφενέδες καί τά γλέντια, νά γίνει πρώτα ἄθροπος καί ὕστερα νά ζητήσει τή συντρομή σας.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σα μοναχός του: Τό Δημόσιο!.. Ὅλοι νά φάνε τό Δημόσιο... Νά φάνε δηλαδή τίς σάρκες τους τίς ἴδιες... Γιατί δέν τό νιώσαμε ἀκόμα πώς ἐγώ καί σύ κάνουμε τό Δημόσιο... Γιατί δέ νιώσαμε ἀκόμα πώς ὅ,τι κλέφτουμε ἀπό τό Δημόσιο, θάρθει αὐριο τό ἴδιο τό Δημόσιο νά μᾶς τό πάρει ἀπό τήν τσέπη...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Δέ θά φροντίσετε λοιπόν γιά τή θέση...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Ὅχι, βέβαια. Καί χαίρομαι πού τήν εἶχες σίγουρη τήν ἄρνησή μου. Χαίρομαι πού μ' ἔνωσες.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Ἄ σᾶς ἔνωσα!.. Καί ξέρετε τί σκοπό ἔχει ἡ μητέρα;... Ἄν τῆς τήν ἀρνηθῆτε σεις, νά τή ζητήσει ἀπό τήν κ. Ρωξάνη.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, ξαφνιασμένα: Ἀπό τήν κ. Καλόκαρδου; Κοίταξε κεῖ! Ἴσα ἴσια ὅπου κι ἄν εἶναι μᾶς ἔρχεται.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, σάν πικραμένη: Ἐρχεται δῶ ἡ κ. Ρωξάνη;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, ἀδιάφορα: Ναί, ἔρχεται. Τήν ἀντάμωσα δῶ σιμά, σ' ἓνα μαγαζί: κᾶτι ψούνιζε καί μούπε πώς θάρθει νάν τῆς διαβάσω τό λόγο πού θά βγάλουμε μεθαύριο στή διαδήλωση...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Θάν τό καταχαρεῖ ἡ μητέρα γιατί θάν μπορέσει νάν τῆς ζητήσει κιόλας τή θέση γιά τόν Κωστή...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σοβαρά: Δέ θάν μπορέσει νάν τῆς ζητήσει τίποτα, γιατί ἀπό τούτη τήν ὥρα ὁ Κωστής εἶναι διορισμένος σέ θέση, ὅχι βέβαια δημόσια, πού θάκριβοπλερώνεται γιά νά συνηθίσει νά δουλεύει.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, γελαστά: Μήπως ἡ θέση αὐτή πού συλλογιστήκα-

- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Καλός ο λόγος σας, μά τί νά γίνει; 'Ο Στρωτός επιμένει νά μιλήσει στήν αὐριανή διαδήλωση... Τόχουμε τελαλήσει κιόλας κι ὁ λαός θά περιμένει τό λόγο του...
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Νά μή μιλήσει..
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Βέβαια, νά μή μιλήσει. 'Ας ἀρρωστήσει. Δέν είναι δά καί τόσσο δύσκολο νάρρωσθήσει ἕνας ὑποψήφιος... 'Ο λαός μάλιστα θάν τονέ συμπαθήσει περισσότερο, ἄμα μάθει πώς ἀρρώστησε.
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: 'Ανοησίες! Ποιός θά μιλήσει τότες;
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Μιλᾶω ἐγώ. 'Ἐχω μάλιστα ἔτοιμο καί τό λόγο μου. ('Απαγγέλνει). «Καί ἐξ οἰκογενειακῶν παραδόσεων καί ἐκ χαρακτήρος ἐσυνειθίσαμεν πάντοτε νά εὐρισκώμεθα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν καί μετ' αὐτῶν ἐν ἀδελφότητι νά ζώμεν. Μάλιστα, κύριοι!.. Τοιοῦτοι θέλομεν εἶσθαι πάντοτε πρός ἅπαντας, διότι οὕτω καί μόνον εἶναι δυνατόν νά προέλθῃ πλήρες τό ἀγαθόν εἰς ταύς αἰῶνας τῶν αἰῶνων...».
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ, διακόφτοντάς τονε: 'Αμήν!
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ, δυσχεστετημένα: Μά, κ. 'Αγλύκαντε!.. Τί; Μήπως δέ σας ἀρέσει ὁ λόγος μου; 'Ἐγώ νομίζω...
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Καλός εἶναι, πάρα πολύ καλός, μά δέν τόν ξέρετε καλά καλά καί τό Στρωτό. ἐγώ ὅμως τον ξέρω. 'Ἐχει πείσμα μουλαρήσιο, κεφάλι ἀγύριστο, ἡ θέλησή του ἀτσάλι... Εἶπε πώς θα μιλήσει, καί θά μιλήσει, κι ὁ κόσμος ἀκόμα νά χαλάσει...
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Γι' αὐτό λοιπό μᾶς τόν ἔμπασες στό συδυασμό; Μᾶς σιγύρισες...
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: 'Οχι βέβαια γι' αὐτό. 'Ο Στρωτός ἔχει ψήφους, διαλεχτούς ψήφους. 'Απότυχε καί τίς δύο φορές πούβαλε κάλπη, ἀπότυχε γιατί μεταχειρίστηκε μιλώντας στό λαό τήν ἴδια γλώσσα πού ζητάει νά μεταχειριστῆ καί σήμερα, ἀπότυχε καί τίς δύο φορές, μά τό ξέρετε πολυκαλά πώς τράβηξε κόσμο μαζί του, φα-

- νάτισε πολλούς, ὅ,τι διαλεχτό ἔχει αὐτός ὁ τόπος, ὅ,τι λεύτερο καί ριζοσπαστικό στοιχείο κρύβει στά σπλάχνα του ὁ λαός. Κι ἔτσι μέ τό Στρωτό ἔλλισα πώς θά δώσουμε στό κόμμα μας καινούρια ζωή, πώς θά παρουσιάσουμε στό λαό τόν ἀγώνα μας, ἀγώνα ιδέας κι ὄχι ἀγώνα προσωπικό. Καί τό πετύχαμε. 'Ο λαός ὑποδέχτηκε μέ ἐνθουσιασμό τό συνδυασμό μας κι ὅλοι οἱ καλοί μέ τό μέρος μας ἤρθανε...
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Οἱ καλοί δέν εἶναι καί οἱ πολλοί... Αὐτό ξέρω γώ. Καί οἱ πολλοί βγάζουν τό βουλευτή.
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ, χερκοροτώντας: Νά, κουβέντα! 'Ο κ. 'Αγλύκαντος μέ δύο ὄλοστρόγγυλα λόγια ἔβαλε τά πράματα στή θέση τους... 'Α δεχτεῖ νά μή μιλήσει αὐριο ὁ κ. Στρωτός...
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Σά δύσκολο μού φαίνεται...
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Τότε;
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Ἐέρω καί γώ!
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ, ζυγώνοντάς τονε: Να σίσειμε τό χερόγραφο καί νάν τοῦ ποῦμε πώς τό χάσαμε...
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Χμ! Θάν τό κάνουμε ρόιδο. Θά πεισματώσει περισσότερο καί τότε δά εἶναι κι ἄν εἶναι πού θάν τά πάρει σβάρνα καί θά πεί περισσότερο ἀπ' ὅσα ἔγραψε...
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Τέλος πάντων ἀνάγκη νά βρεθῆ τρόπος νά μή μιλήσει. Νά κοιτάξουμε πώς θάν τό καταφέρουμε...
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Νά κοιτάξουμε.
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: 'Ας κοιτάξουμε.
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: 'Ἡ γνώμη μου εἶναι... (Σκέφτεται λίγο. ἔπειτα δυνατότερα). Ναί, ἡ γνώμη μου εἶναι...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, μπαίνοντας κείνη τή στιγμή: Σέ καλή ὥρα ἦρθα νά-κούσω καί γώ τή γνώμη σας...
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ, μαζωμένα: Δηλαδή λέγαμε...
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Ἐσύ ἔλεγε... Δέ λέγαμε.

- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: 'Ο κ. Γυαλιστός, ναι, μά ό λόγος μας εΐτανε...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, γελώντας: Μά επιτέλους... Μήπως, κ. Γυαλιστέ, θέλατε νά πείτε τίποτα πού δέν έπρεπε νάν τάκούσω εγώ;
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: 'Όχι δά!... Μπά!... Τό έναντίο...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, γελαστά: Τότε, άς τάκούσουμε... Κύριε Γυαλιστέ...
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: 'Ο κ. 'Αγλύκαντος, σά γεροντώτερος, έχει σειρά νά μιλήσει πρώτος...
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: 'Α μπά!... 'Ο κ. Καλόκαρδος, σάν αρχηγός του συδουασμού.
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Καλά. 'Όπως αγαπάτε...
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ, κομπιάζοντας: Λέγαμε γιά τό λόγο σου... Ξέρεις... Δέ σφέρνει... Πώς νά σ' τό πώ... Είναι κάπως βαρύς...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σοβαρά: Βαρύς;
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: 'Όχι καί τόσο, μά μπορούσε όπωσδήποτε νά μιλήσει κανείς στό λαό... κάπως διπλωματικά... δηλαδή ευγενικότερα...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, ήσυχα, όχι μέ στόμφο: Μιά διπλωματία καί μία ευγένεια ξέρω εγώ, τή διπλωματία καί τήν ευγένεια τής 'Αλήθειας. 'Ελάττωμά μου ίσως αυτό, μά έτσι πλάστηκα.
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Βέβαια, ή 'Αλήθεια...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Είστε νέος καί ή 'Αλήθεια είναι κάπως γριά καί οι νέοι δέν τήν όρέγονται...
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ, κοροδεφτικά: Οι γέροι όμως;
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: 'Υπάρχουν καί γέροι πού τά νιάτα τους ακολουθούν ίσαμε τόν τάφο, απaráλλαχτα καθώς υπάρχουν καί νέοι (κοιτάζοντας τό Γυαλιστό) πού από τίς φασκιές τους ακόμα τους πιάνουν τά γερατειά. Μά καιρός δέν είναι γιά φιλοσοφικές θεωρίες κι άς ξαναγυρίσουμε στήν κουβέντα μας. Συντρόφοι είμαστε κι άνάγκη νά συναγερηθούμε.
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Καί μεΐς οι τρεις, καθώς καί οι άλλοι του συδουα-

- σμού μας, θέλουμε νά σας παρακαλέσουμε, άν είναι δυνατό, νά μή μιλήσετε στήν αύριανή διαδήλωση...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, χαμογελώντας: Νά μή μιλήσω;
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Μά, κ. Γυαλιστέ!... Δέν είπαμε αυτό... Εΐπαμε νά παρακαλέσουμε τόν κ. Στρωτό νά βγάλει από τό λόγο του τόν παράγραφο πού μάς διάβασες πρίν...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Ποιον παράγραφο;
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Τήν μπόμπα!
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, χαμογελώντας: Τήν μπόμπα; 'Έχει καμιά μπόμπα ό λόγος μου;
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ, παίρνοντας τά χερόγραφα από το τραπέζι καί διαβάζοντας: «... Καινούριους πολιτικούς θεούς σας φέρνουμε, άγριους θεούς, αιματοπότες καί σας ζητάμε νάν τους προσκυνήσετε. Δέ διακονούμε τόν ψήφο σας, τόν άπαιτούμε...».
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, παίρνοντας τά χερόγραφα από τά χέρια του: Παρακαλώ... Μήπως πιάσει ή μπόμπα καί σας τινάξει στόν άέρα... (Τά βάζει στή μέσα τσέπη του σουρτουίκου του).
- Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Αυτόν τόν παράγραφο νά βγάλεις...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, ήσυχα: Ούτε ένα νί.
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Μά χαντακωνόμαστε.
- Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Μπομπαρδιζόμαστε μοναχοί μας...
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: 'Αδιάφορο. Νικάμε όμως...
- Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Τί λόγος! Νικάμε καί χάνουμε τήν έκλογή.
- Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, ήσυχα: 'Ο άγώνας μας δέν είναι νά πάρουμε τήν έκλογή. 'Ο άγώνας μας είναι νά φωτίσουμε τό λαό, νάν του άνοίξουμε τά μάτια. Πρέπει νάν τό καλοχωνέψει ό λαός πώς ίσαμε σήμερα γίνηκε θύμα τής διπλωματικής αλήθειας, πώς οι πολιτικοί του τονε μεταχειριστήκανε γιά όπλο τους καί γιά θύμα τους. Μ' αυτό τόν ίδιο τό λαό, σκοτώνουν τό λαό. Αυτό πρέπει νά δείξουμε στό λαό κ' έτσι νά πολιτευτούμε. Κι ά δέ βγούμε μεΐς,

θά τραβήξουμε όμως με τό μέρος μας, με τό μέρος της 'Αλήθειας, πενήντα, εκατό, κι αυτό είναι κέρδος σημαντικό... Έμεις δέ νικάμε, μά νικάει ή 'Αλήθεια.

Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Για νάγαπήσει ό λαός τήν 'Αλήθεια, πρέπει νά μήν τή γνωρίσει από κοντά... Μόνο τόνομά της νάκούει τό παλιάσκερο και λιγώνεται.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Τόνομά της νάκούει; Έγώ θαρρώ πώς δέν πρέπει νάν τάκούει καθόλου τόνομά της. Πώς είναι ανάγκη νά βλέπει μοναχά τό πράγμα, νά βλέπει τήν 'Αλήθειά και νά μήν ξέρει πώς τή λένε. Νά, τό καθήκον του τίμιου πολιτικού. Νά, τό μεγάλο και ήθικό κέρδος του κάθε αγνού αγώνα...

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Έγώ δέν μπορώ νάν τό νιώσω τέτιο κέρδος.

Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Ούτε γώ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Δικό σας τό φταιξιμο. Δέν τό νιώθετε ή δέ θέλετε νάν τό νιώσετε; Κάποιος ξένος σοφός έλεγε πώς υπάρχουν άνθρωποι πούχουν τά μάτια τους γερά και τά ματογυάλια τους σκονισμένα. Τά μάτια σας γερά τά βλέπω. Μήπως ξεχάσατε νά ξεσκονίσετε τά ματογυάλια σας;

Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Τά ματογυάλια μας; (Βγάζει τά ματογυάλια του και τά κοιτάζει).

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Χρειάζεται κάποια υποχώρηση...

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: 'Ο σκοπός...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Ξέρω τί θά μου πείτε. 'Ο σκοπός εξαγνίζει τά μέσα. Μπαγιάτικο έπιχείρημα, πολύ μπαγιάτικο. Είστε νέος, κ. Γυαλιστέ, πρώτη φορά πολιτεύεστε και δέ σας στέκουν τά μπαγιάτικα.

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Έγώ βλέπω πώς χάνουμε τή νίκη από τά χέρια μας...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Μήν απελπίζεστε και θάρθει ή νίκη μιά μέρα νά μάς βρει...

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Φοβάμαι μήπως άργήσει νά ξημερώσει αυτή ή μέρα και στό άναμεταξύ ή καημένη ή νίκη πάθει ρεματισμούς και δέν μπορέσει νά κουνηθεί από τή θέση της...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Θάν τή βοηθήσει στό δρόμο της ή 'Αλήθεια. Ξέρετε, είναι αδερφάδες πού αγαπιούνται παραπολύ και βοηθάει ή μιά τήν άλλη.

Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Σέ περασμένες εκλογές...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Αφίστε τά περασμένα. Η φρονιάδα πού βλέπει κατά τά περασμένα δέ μάς χρειάζεται. Μάς χρειάζεται ή φαντασία ή νεανική πού βλέπει κατά τά μέλλοντα και τά δημιουργεί...

Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ: Μάς χρειάζονται όμως και ψήφοι κι όχι μοναχά φιλοσοφίες. Μου δίνεις ψήφους; Νά, ή φιλοσοφία πού πιάνει παράδες σήμερα. Έγώ φεύγω. 'Ο,τι αποφασίσετε, καλά αποφασισμένο (έτοιμάζεται νά φύγει).

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Έρχομαι μαζί σου. Πρέπει νά δώ κάτι σημαντικούς φίλους στό Σύνταγμα πού συμφωνήσαμε νάρθουμε απόψε μαζί έδω.

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Θά γυρίσετε βέβαια ύστερ' από τό φαί. Θάρθουν κ' οι άλλοι υποψήφιοι και πρέπει νά συνεννοηθούμε για τήν αύριανή διαδήλωση.

Ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ: Βέβαια, θά γυρίσουμε. Κ' ελπίζουμε νά βρούμε τόν κ. Στρωτό με ήμερώτερες και λαϊκώτερες ιδέες...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σάν από μέσα του: Χαμένη έλπίδα!

('Ο ΑΓΛΥΚΑΝΤΟΣ κι ο ΓΥΑΛΙΣΤΟΣ χαιρετούν και φεύγουν).

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ, ύστερ' από μικρή πάψη, παγαίνοντας σιμά στό Στρωτό: Έλα νά σκεφτούμε σοβαρώτερα...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Δηλαδή νά σκεφτούμε σάν τό Γυαλιστό και τόν 'Αγλύκαντο; Μπακαλικώτερα;

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Κάμε μιά θυσία επιτέλους για τό χατίρι μου.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Νά θυσιάσω τόν έαυτό μου;

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Δέν τονέ θυσιάζεις; τονέ σώζεις και μās σώζεις κι όλους μας.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Γίνουμαι ψεύτης και σώζουμαι; "Αν είναι δηλαδή σωτηρία για έναν πολίτη τό νά βγει βουλευτής.

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Μά και μεις δέν είμαστε ψεύτες.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: "Οχτρεύεστε όμως τήν ἀλήθεια, πούναι κάτι χειρότερα. Τήν οχτρεύεστε γιατί τή φοβάστε.

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ, μαλακά: Είμαι μεγαλύτερός σου δέκα περίπου χρόνια και ξέρω κάπως καλύτερα τόν κόσμο από σένα. Από παιδί πολιτεύουμαι και είκοσι χρόνια τώρα δέν έλειψα από τή Βουλή. Τώρα κιντυνεύω νά μείνω δξω για ένα καπρίτσιο σου...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σοβαρά: "Αν είναι νά καταστραφείς από μένα, τραβιέμαι από κοντά σου, δηλώνω αύριο πώς κατεβαίνω μοναχός μου στον άγώνα, κ' έτσι ούτε λόγου σου, ούτε ό νεαρός κ. Γυαλιστός, ούτε κανένας άλλος, από τή συντροφιά σας ζημιώνεται εξαιτίας μου...

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Τώρα πιά; Είναι άργά. "Υστερ' από τρεις μέρες έχουμ' εκλογή και θάναι νόστιμο νά μαθευτεί δξω πώς ένας του σιδηασμού μας αποτραβιέται. Δέν είναι κουβέντες σοβαρές αυτές...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Τότε άς πέσουμε μαζί. Μιά και μέ δεχτήκατε στο σιδηασμό σας, μία και δεχτήκατε τήν 'Αλήθεια για εκλογικό σας σύβολο, έχετε καθήκο νά δεχτείτε άγόγγυστα κι όλες τις συνέπειες του συβόλου μας... Μέ τήν 'Αλήθεια και για τήν 'Αλήθεια... Πόσο ώραίο και πόσο μεγάλο είναι νά συντριφτεί κανείς κάτου από ένα τέτιο σύβολο!.. (Πάει και ξαπλώνεται σε μία πολτρώνα. 'Ο Καλόκαρδος στέκεται σκεφτικός. Για λίγη ώρα σιωπώνουν).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, μπαίνοντας από πλαγινή πόρτα και κρατώντας δικάκι άσημένιο μέ ρακογυάλια: Σας έφερα από 'να όρεχτικό... Μπα! Έλεγα πώς είναι κ' οι άλλοι μέσα... Είτανε νάν τό φέρει ή

κ. Ρωξάνη μά της ήρθε κάπια βίζιτα κ' έμεινε στην τραπεζαρία. (Απορώντας πού δέν της μιλούν). Πώς! Δέ θά πάρετε τόρεχτικό σας; (Προσφέρει στον κ. Καλόκαρδο).

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ, πίνοντάς το: Ευχαριστώ... Πάρε και σύ, Δημό...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Δέ θέλω... Δέν έχω όρεξη...

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Αϊ, τώρα έχεις συντροφιά... Μιά στιγμή νά κατεβώ κάτου στο γραφείο. Έχω νά στείλω μερικά γράμματα κ' είναι ανάγκη νάν τά φροντίσω άπόψε... (Φεύγει από πλαγινή πόρτα).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, αφήνοντας τό δίσκο σε κάπιο τραπέζι: 'Αλήθεια αύτό πού μου έλεγε μέσα ή κ. Ρωξάνη;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Τί πράμα;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Τους ξάφνιασε ό λόγος σας; Τους θάμπωσε; Φυσικάωτατο. Μά κι ό ήλιος θαμπώνει. Κι όλα τά μάτια δέν είναι καμωμένα νάντικρύζουν τόν ήλιο...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Και μου ζητάνε νά μή μιλήσω. "Η τουλάχιστο, ά μιλήσω, νά βγάλω τόν παράγραφο... Ξέρεις... τόν παράγραφο πού τόν πρόστεσε έσύ όταν υπαγόρευε στον πατέρα σου κι αντίγραφε τό λόγο μου...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: "Ωστε τά λόγια τά δικά μου τους τρώμαξαν; Τά λόγια ενός κοριτσιού;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Ναι, τά λόγια της 'Αλήθειας. Γιατί όταν έβγαζες τά λόγι' αύτά από τήν ψυχή σου, δέ μιλούσες έσύ, μιλούσε ίδια ή 'Αλήθεια μέ τό στόμα σου... (Πάφη).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: "Η κ. Ρωξάνη όμως δέν άπελπίζεται. (Μέ κάπιο άλαφρό παράπονο). Θάν τά διορθώσει, λείει. Και είναι ίσχυρή νάν τά διορθώσει.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, τινάζεται πάνω: σά θυμωμένος: "Η κ. Καλόκαρδου δέ

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σταναχωρημένα: "Ωχ! Άσε τα πιά..."

Η ΡΩΞΑΝΗ: Δέ σου ζητάω τίποτα, Δήμο, σου τό διακοιεύω...

(γονατίζοντας μπροστά του κι αγκαλιάζοντάς του τά γόνατα. Η Άστρούλα σηκώνοντας ξάφνου τό κεφάλι της και βλέποντας τή σκηνή αυτή, κάνει κάπιο κίνημα πού φανερώνει άηδία, σηκώνεται από τή θέση της, τραβάει προς τό πιάνο, κάθεται κι αρχινάει νά παίζει ήσυχα τη Nocturne του Chopin, Op. 37, n° 1 - sol mineur). Λυπήσου με, Δήμο μου... Θυμήσου τίς εύτυχισμένες στιγμές πού όλοένα λές πώς σου χάρισα. Λυπήσου τή Ρωξάνη σου...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, βοηθώντας τη νά σηκωθεί: Ρωξάνη... Τί έπαθες; Δέ συλλογίζεσαι;.. Άν έρθει ό Καλόκαρδος;

Η ΡΩΞΑΝΗ: Κι αν έρθει; Ποιός τόνε λογαριάζει;.. Προχτές ακόμα κάτι θέλησε νά μου πεί για σένα, κάτι λοξά λόγια μούρηξε, και δέν του τό άρνήθηκα, όχι. Κι αν τόν αγαπώ, του είπα, και σε πείραζε, θάμωνα πρόθυμη νά φύγω από τό σπίτι σου. Και θάφευγα στ' αλήθεια, α δέ συλλογιζόμωνα πώς θάβλαφτα, όχι τόν άντρα μου, μά σέβανε, αν άκουγότανε όξω τέτιες μέρες, σε παραμονές εκλογών, πώς ή γυναίκα του Καλόκαρδου έφυγε από τόν άντρα της, γιατί αγαπούσε τό Στρωτό.

(Πάψη. Ο Στρωτός ρήχνεται κουρασμένα σε μιά πολτρόνα. Η Ρωξάνη διορθώνει τά μαλλιά της. Η Άστρούλα όλο και παίζει σιγανά και κομένα).

Η ΡΩΞΑΝΗ, παγαίνοντας κοντά στο Στρωτό: Ά δέ σε συγκινεί ή αγάπη μου, θά σε συγκινήσει έλπίζω ή λογική.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, άπορώντας: Η λογική;

Η ΡΩΞΑΝΗ: Ναι, ή λογική. Άγωνίζεσαι για κάπιο μεγάλο και ιερό σκοπό και θέλεις νά πιτύχεις.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Βέβαια. Όχι όμως για τόν έαυτό μου.

Η ΡΩΞΑΝΗ: Τό ξέρω. Θέλεις νά πιτύχεις για τούς άλλους, για νάν τούς δεις εύτυχισμένους, για νά ικανοποιηθείς στο τέλος και

σύ πού αφιέρωσες όλη τή ζωή σου, όλη τή δύναμή σου σ' αυτόνε τό σκοπό...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, πού αρχινάει νά τήν προσέχει: Καλά πού τό λες. "Όστε ό δρόμος μου είναι χαραγμένος και τίποτα δέν μπορεί νά μέ βγάλει απ' αυτόνε..."

Η ΡΩΞΑΝΗ: Και ποιός σου ζήτησε νά βγεις από τό δρόμο σου; Νά λοξοδρομήσεις λίγο, σου ζητάμε, για νά περάσεις τό χαντάκι πού βρίσκεται ανάμεσα. Έπειτα ό δρόμος σου πιά θάναι ίσιος και δοξασμένος...

(Πάψη).

Η ΡΩΞΑΝΗ: Μένοντας όξω από τή Βουλή, τί κάνεις; Τίποτα. Καμένα θετικό αποτέλεσμα δέν μπορείς νά φέρεις. Πρέπει νά μπεις μέ κάθε τρόπο στη Βουλή για νά μπορέσεις από κει νά εφαρμώσεις τίς ιδέες σου, νά δώσεις σάρκα στ' όνειρό σου...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Νάπατήσω τό λαό για νά γίνω βουλευτής;

Η ΡΩΞΑΝΗ: Όχι. Δέ θά τόν άπατήσεις. Θά συνηκολογήσεις μαζί του. Θά δείξεις πώς τραβιέσαι απ' αυτόνε, για νά μπορέσεις ύστερα νά τόν τραβήξεις μέ τό μέρος σου, νά τόν ανυψώσεις όπου και σύ στέκεσαι....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, στοχαστικά: Άξίζει νάν τή μελετήσει κανείς τήν ιδέα σου... (Τό πρόσωπο της Ρωξάνης δείχνει χαρά).

(Μπαίνει ό Καλόκαρδος).

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ: Αϊ, λοιπόν; Τά ταιριάζατε; Δέχεται ό αγαπημένος ό Δήμος νά κερδίσουμε τήν εκλογή; (Η Άστρούλα παύει νά παίζει πιάνο και προσέχει στα λόγια τους).

Η ΡΩΞΑΝΗ, χαρούμενα: Βέβαια! Βέβαια! Παραδέχτηκε!... Τό βρήκε πώς είναι λογικό νά μήν τά πεί τά βαριά κείνα λόγια, νά μαλακώσει λίγο κι άλάκαιρο τό λόγο του...

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ, τρίβοντας και χτυπώντας τίς παλάμες του: Μά τότε νά γιορτάσουμε από τώρα τήν έπιτυχία άλάκαιρου του συδου-

χρειαζότανε κι αν τό φανταστείς τί βρήκα μέσα... Έλα, τό φαντάζεσαι;...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, σκυμένη στό βιβλίό της: Πού νάν τό φανταστώ;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, δγάζει τό πορτοφόλι του από τήν τσέπη, ψάχνει και βρίσκει ένα καρτποστάλι: Νά, τήν κάρτα πού μουστειλες πρόπερσι από τήν Κέρκυρα, πού πήγες για λίγες βδομάδες μέ τή μητέρα σου... Τή θυμάσαι τήν κάρτα;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, ψυχρά: Ποιά κάρτα; Σας έστειλα καμιά κάρτα;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, κρατώντας τήν κάρτα, παγαίνει σιμά στή λάμπα και διαβάζει: «Σαβατόβραδο, 11 ή ώρα. Μονάχη γέρνω στό άνοιχτό παραθυράκι μου τό φεγγαράκι μου φέγγει για λυχνάρι και παίρνω τό μολύδι νά σου γράψω δυό λόγια, καλέ μου φίλε. Κοιτάζω τόν ουρανό και σαν άστεράκια ανατέλνουνε στήν ψυχή μου τά λόγια από τό λουλουδένιο γράμμα σου. Σέ μιάν άχτίδα του φεγγαριου εμπιστεύομαι τό χαιρετισμό μου. Καληνύχτα, φίλε μου.» (Βγάζει τό πορτοφόλι του, τοποθετεί μέσα τήν κάρτα και τό ξαναβάζει στήν τσέπη του). Τά θυμάσαι αυτά τά χρυσόλογα;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, σκεπτικά: Μέ μολύδι γραμμένα... Και δέ σβυστήκανε...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Εΐταν απάντηση σε κάπιο γράμμα μου... Θυμάσαι τί σουγραφα;... Εΐχ' αρχινήσει τότε μιá πολιτική μελέτη μου και σουγραφα πώς ή Ούμησή σου με βοηθάει στή δουλιά... Πώς τό έργο μαζί τό γράφουμε... Όπως ή Λόεμπορ με τήν κ. Έλβοτεδ... Και σου Ούμιζα τήν Έντα Γκάμπλερ... Και σύ μου απάντησες με τήν κάρτα αυτή. Καρτερούσα δεύτερο γράμμα σου, τό καρτερούσα μερανύχτα, τόνειρευόμουνα τό δεύτερο τό γράμμα σου, θαρρούσα κιόλας πώς διάβαζα τά όσα θά μουγραφες, μά έσύ δέ μουστειλες δεύτερο γράμμα, δέ μου ξανάγραφες όσον καιρό έμεινες στους Κορφούς... Γιατί δέ μουγραφες;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, ήσυχα μά θαρρετά: Γιατί φοβόμουνα πώς θά φανέ-

ριωνα ό,τι δέν έπρεπε νά φανερώσω, ό,τι δέ μου εΐτανε συχωρεμένο νά φανερώσω ποτέ...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Και τό έργο μου κείνο σταμάτησε από τότε στή μέση. Ή κ. Έλβοτεδ δέ με βοηθούσε, δέ με θυμότανε πιά... Κι όταν ξαναγύρισες έδω μου φερνόσουνα σά νά ξέχασες τήν κάρτα...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, στον ίδιο τόνο: Έπρεπε νά τήν ξεχάσω και τήν ξεχάσα...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Έχεις κάτι από τήν άγρια περηφάνεια κι από τήν ασύγκριτη όμορφιά της Έντας Γκάμπλερ στήν ψυχή σου... Κι όμως, Άστρούλα... (Παγαίνει σιμά της κι άπλώνει νάν της χαδέψει τά μαλλιά).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, τραβιέται: Παρακαλώ...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, χαμογελώντας: Γιατί έτσι, Άστρούλα;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Σεις φταίτε. Σεις πού με μάθατε νάγαπώ τήν Άλήθεια και νά λατρεύω τά μεγάλα. Σεις φταίτε πού σας έστειλα τήν κάρτα τότε, σεΐς φταίτε πάλι πού τή λησμονώ σήμερα. Ή Άλήθεια, φαίνεται, πέθανε και τά μεγάλα ταπεινωθήκανε...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Πέθανε ή Άλήθεια;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Μάλιστα, πέθανε. Θαρρώ κιόλας πώς τή θάψατε κι ή ίδιος. Ά δέ θάβατε τήν Άλήθεια δέ θάστε σήμερα βουλευτής.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σοβαρά: Έθαφα τήν Άλήθεια; Νάν τό συζητήσουμε. Άς πούμε πώς υπάρχουνε δυό Άλήθειες, ή άπόλυτη και ή σκεπτική. Ή πρώτη, πού δύσκολο νά ζήσει στή γής, τό παραδέχομαι πώς μπορεί νά ζήσει σε μιá ψυχή άπαλή κι όνειροπλέχτρα, τήν ψυχή σου. Ή δεύτερη, ή σκεπτική Άλήθεια, ά θέλεις τή λέμε και κοσμική Άλήθεια, αναγκάζεται πολλές φορές νά υποχωρεί, όχι για νά θαφτεί, μά για νά βρει τόν τρόπο νά νικήσει.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Όταν ή Άλήθεια αρχινήσει νά υποχωρεί, παύει πιά νά ναι Άλήθεια γίνεται Ψέμα. Ή Άλήθεια μιá είναι, και σεΐς

άλλοτες μιά τή βρίσκατε... Καί τήν Ἀλήθεια αὐτή, σᾶς τόπα, τή θάψατε σήμερα.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, γελαστά: Παιδί... Πάντα παιδί... Ἄ λοξοδρόμησα κάπως ἀπό τό πρόγραμμά μου, μιλώντας στό λαό τήν παραμονή τῆς ἐκλογῆς, δέ θά μέ μοιδοίσει τοῦτο νά μή ζητήσω νά ἐφαρμώσω τό πρόγραμμά μου τώρα πού μπήκα στή Βουλή.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Ἔτσι θά μιλοῦσε κι ὁ κ. Καλόκαρδος. Μά θά σᾶς πῶ καί γώ ἂν ἀρχισάτε νά ὑποχωρεῖτε γιά νά γίνετε βουλευτής, θά ξακολουθήσετε νά ὑποχωρεῖτε κι αὐριο στή Βουλή, γιά νά γίνετε Ὑπουργός, θά μεταχειριστεῖτε τήν ὑποχώρηση καί στό Ὑπουργεῖο γιά νά γίνετε Πρωθυπουργός, καί τότε θά περιμένετε νά ἐφαρμόσετε τό πρόγραμμά σας, ἄμα γίνετε διχτάτορας, ἢ τουλάχιστο ἄμα ξαναποτύχετε σέ μιά δυό βουλευτικές ἐκλογές...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Νόστιμ' αὐτά, μά δέν ταιριάζουν τά πολιτικά σέ σένανε...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Νά μέ συμπαθάτε. Σεῖς φταῖτε καί γι' αὐτό. Γιά τά πολιτικά πεντάρα δέ δίνω· μπορεί μάλιστα καί νάν τά σιχαίνουμαι. Μά σεῖς μέ μάθατε πώς μπορούμε νά κρίνουμε ἕναν ἄθροπο ἀπό τήν παραμικρότερη πράξη του. Καί τό δικό σας τό φέροσιμο εἶναι δά πολύ χαρακτηριστικό καί μπορεί νά κρίνει κανεῖς μ' αὐτό, ὄχι ἕναν ἄθροπο μά κι ἀλάκαιρη κοινωνία.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, γλυκά: Ἀστρούλα μου...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, αὐστηρά: Μήν κάνετε, κύριε, κατάχρηση τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας. Μπορεῖ νά σᾶς χρησιμέψει γι' ἄλλη, καλύτερη περίσταση.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Ἄ, τώρα ἀρχίζω νά νιώθω. Φαίνεται, οἱ ἀνόητες κουβέντες πού εἶπε κείνο τό βράδι μπροστά σου ἢ κ. Ρωξάνη...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Μέ βρίζετε. Καί δέν ἔχετε κανένα δικαίωμα νά μέ βρίζετε. Κανένα.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, παγαίνοντας σιμά της. Ἡμερα καὶ στοχαστικά: Εἶσαι γιά μένα...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, ψυχρά: Ἐγώ γιά σᾶς; Καί τί μπορῶ ἐγώ νάμαι γιά σᾶς;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ: Κεῖνο πού εἶσαι καί πού πάντα θά εἶσαι. Τῆς ψυχῆς μου τό κεντριστηρί, τῆς καρδιάς μου τό ἀπαλοχάδεμα. Μή θαρρεῖς! Ὅσο κι ἄ μᾶς χωρίζουν τά χρόνια κι ὅσο κι ἂν ἡ ζωὴ μας φαίνεται πώς τραβάει σέ δρόμους ἀντίθετους, ὑπάρχει κάπιο λουλουδόστρωτο μονοπάτι πού συναπαντιέται ἡ ζωὴ μου ἢ ἀνεμόδαρτη μέ τή γαλανή ζωὴ σου καί τό περγάνε ἀδερφωμένες τό μονοπάτι αὐτό, ἀκκομπώντας ἡ μιά ζωὴ στήν ἄλλη. Κάπια πνευματική ἔνωση μᾶς σφιχτόδεσε χωρίς νάν τό νιώσουμε καί χωρίς νάν τό ζητήσουμε. Πές το καί πνευματικό γάμο, ἄ θεός.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, κοιτάζοντάς τονε κατάματα: Δέ μού λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ἐπειδή συντρέχετε τόν πατέρα μου κ' ἐπειδή κρατάτε σέ κάπια θέση τόν παραλυμένο τόν ἀδερφό μου, θαρρέψατε πώς θά μέ κάμετε καί μένα ἐρωμένη σας;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, σοβαρά: Ἀστρούλα... Παιδί μου... Ἐσύ μιλάς ἔτσι;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, ψυχρά: Βλέπετε, ἐγώ δέν ἔβαλα κάληνη γιά βουλευτής γιά νά μάθω νά κρύβω τήν Ἀλήθεια... Κοιτάχτε κεί πάνω τί γράφει: «Μέ τήν Ἀλήθεια – Γιά τήν Ἀλήθεια». Δέν τόσκισα γιά νάν τό ξεσκίσετε μοναχός σας. Ἐξόν κι ἄ θέλετε νάν τάψίσετε γιά νάν τάκοῦτε πάντα, ἔτσι σάν τή φωνή τῆς Συνειδήσης.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, λυπημένα: Φαρμάκι στάζουν τά λόγια σου.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Φαρμάκι, ναί. Ἴσως γιατί καί ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι ζαχαρωτό. Δέ σᾶς τό κρύβω πώς σᾶς μισῶ. Καί σᾶς μισῶ γιατί σκοτώσατε κάτι μεγάλο καί ἱερό στήν ψυχὴ μου, σκοτώσατε τήν πίστη. (Σωπαίνει γιά λίγο). Τί σᾶς χρωστοῦσα, πέστε μου, τί σᾶς χρωστοῦσα νά πάρετε στά χέρια σας μιά ψυχὴ, τήν ψυχὴ μου, ἀνιωθὴ κι ἀπλαστὴ, νά τήν πλάσσετε ὅπως σᾶς ἄρεσε, νά

τονέ φωνάζω στον κόσμο, νά βγώ στους δρόμους περήφανα ακουμπώντας απάνου του. Ενώ η δική σου ή αγαπή είναι θρεμένη μέ την άμαρτία, μέ την άτιμία, μέ τό έγκλημα, και μόνο στό σκοτάδι τής νύχτας τής είναι συχωρεμένο νά ζεί...

Η ΡΩΞΑΝΗ, ζυγώνοντας την και σφίγγοντας τις γροθιές: Παλιοκόριτσο!.. Έτσι καθώς αγαπάς εσύ, αγαπάει τό κάθε ψευτοαισθηματικό μοδιστρόνι...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ: Κ' έτσι όπως αγαπάς εσύ αγαπάει ή κάθε πόρνη! (Δίνοντας της ένα μπάτσο). Νά!

Η ΡΩΞΑΝΗ: Ά!.. (βγάζοντας στριγγιά φωνή σωριάζεται σέ πολτρόνα λιγοθυμισμένη).

(Βγαίνουν στή σκηνή όλοι τρομασμένοι. Άλλος φωνάζει «Τί συνέβηκε!», άλλος «νερό! νερό!» κι άλλος ό,τι τούρβει κείνη τή στιγμή στό στόμα).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, ήσυχα: Μήν κάνετε έτσι. Δέν είναι τίποτα.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ, κοιτάζοντας την άνησυχα: Άστρούλα...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ, δυνατά κι άργά: Κύριε Στρωτέ, βοηθείστε την έρωμένη σας, περιποιηθείτε την άλυσίδα σας!..

(Ο Στρωτός δέ βγάζει μιλιά, μά σκύβει τό κεφάλι καταγής. Ο Στρατιδής ντραλίζεται κι άκούμπει στόν τοίχο. Ο Καλόκαρδος στέκεται άπορώντας σαν ναν τάχει χαμένα).

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ, τραβώντας τά μαλλιά της: Πάει, τρελλάθηκε τό κορίτσι μου, τρελλάθηκε!..

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ, με συμπόνια: Τό καημένο!..

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ

Αθήναι, 1921
 νέυ σφονλιούρ
 Κ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑ, 1921

ΕΚΔΟΣΗ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ»

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ και Σία

8... Σφονλιούρ...8